

rööpamõõ, ja läite ära aadur,
 et ta kodu noma, naie ja
 poja marm, ja kõnel õige
 waga meelga mis fumaata
 mis temale poudin, ja samuti
 neid et newa watas oma fumaata
 poole õhata, i- aga et newa
 küll ka fumaalat palafinsa fõrg
 oli ütlet wõl pois ära wõituti,
 wõituti, fii oli feli wõl mitl ta kuu
 aastafere oli fasaaw. Kõas pois oli
 wõt fisa es fäi, ipi omad mitte
 ja poisga es tää kuu lida wõiti,
 fift ta tomet jift kuu lenda
 ja es tumaar enne midagi kuu
 temad kindel ma jalge all oli,
 ja ta maha oli fpaad.
 Niis alla nägi kuu oma
 kurga peremeist kes kuu searung

maha oli tomet; fii ütlet temale
 nonda kuu häälega: „Sin“ (põrgun),
 fpaad fpa kolin aastat aiga nenda
 kottale ala tuld tege ma; ja kuu
 fpa ennaft minne fana fõrgi
 ules poad fias wõid fpa walla fift
 fana. Sin fpaad ennaft ima
 arimata ules naitama kuu fii
 kolin aastat et fii mita kannatlik
 mis oli; pois hibus kuu fpa,
 aga küll oli raske ja waga
 igemaste meafina ni kolin
 aastat munda nonda kuu ole,
 kolin fisa aastat oli; te muidu
 pöte nenda fande kottale ala
 tuld ja kuu fisa hirmuist,
 põrgu kerrinat mis nenda
 kottale fift tuli. hää-meelga
 ja alidusi perast ole ta wabel